

**|| Αίμ. Ζαχαρίτσα : «Μιά γυναίκα πέρασε»
(δράμα σε 4 πράξεις).**

Ο Πέτρος Λάρας, του οποίου τὸ φλέρετ τὸ ἀποκρούει ἡ Μάρθα, ἀποφασίζει νὰ τὴν παντρευθῆ ἀπὸ καπρίτσι, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ἔχει δική του. Μὰ τὸ καπρίτσιο περνᾷ καὶ τὴ βαρύνεται, ὕστερα τὴν ὑποψιάζεται καὶ μὴ μπορῶντας νὰ πιστοποιήσῃ τὶς ὑποψίες του τὴν σπρώχνει μὲ τέχνασμα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ὑπηρέτη του καὶ τὴν τσακώνει. Ἀηδισμένη ἡ Μάρθα καταφεύγει στὴν πεθερὰ της, ὅπου ὁ Ἄνδρέας, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀντρα της, πέρνει τὸ μέρος της ἐπειδὴ τὴν ἀγαπᾷ κρυφὰ ἀπὸ καιρὸ. Ἀλλὰ ὁ ἀντρας της δὲν ἀργεὶ νάρθῃ νὰ τὴ ζητήσῃ. Γίνεται μιὰ βίαη σκηνὴ μὲ τὸν ἀδελφὸ του καὶ ὁ ἀδελφὸς του τὸν στραγγαλίζει. Ἡ Μάρθα τότε καταλαβαίνει τὸ μέγεθος τῆς θυσίας καὶ τῆς κρυφῆς ἀγάπης τοῦ Ἄνδρέα καὶ τοῦ προτείνει νὰ φύγουν μαζύ. Ὁ Ἄνδρέας

διαμαρτύρεται ἐπειδὴ, λέει, δὲν τὸν σκότωσε ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀντιζηλία ἀλλὰ ὡς ὄργανο δικαιοσύνης. Ἡ Μάρθα ὁμως τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι πλανιέται καὶ ὅτι μόνον γιὰ τὴν ἀγάπη της τὸν σκότωσε. Τότε ὁ Ἄνδρέας νοιώθει τύψεις, θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του κοινὸ ἐγκληματῖα καὶ φεύγει μόνος του, πιθανὸν γιὰ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Τὸ θέμα δὲν εἶνε κακὸ καὶ ὁ διάλογος, ἀρκετὰ ἔξυπνος, ἔχει πολλὰ σημεῖα μιᾶς ραφιναρισμένης πνευματικότητος ἰδίως στὴν πρώτη πράξι, μὰ πού τὰ ἀτονεῖ τὸ μακρὸς τῶν διαλόγων. Ὁ συγγραφέας δίνει μιὰ καλὴ σκηνὴ μαζοχισμού στὴν τελευταία πράξι, πού γονατίζει ἡ Μάρθα στὰ πόδια τοῦ Ἄντρεα καὶ τοῦ ζητᾷ νὰ τὴν σκοτώσῃ. Δείχνει ἀκόμα τὸ σεξουαλικὸ ὑποσυνείδητο (subconscient) πού ἔσπρωξε τὸν Ἄντρεα νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀδελφὸ του νομίζοντας πὼς τὸν σκοτώνει γιὰ λόγους δικαιοσύνης. Ὑπάρχουν ὁμως καὶ μερικὰ πράγματα ἀδικαιολόγητα. Πὼς π. χ. ἀποφασίζει ἡ Μάρθα νὰ μὴ ξαναδῇ τὸν ἀντρα της καὶ συνάμα καταφεύγει γιὰ νὰ ζήσει στὸ σπίτι τῆς μητέρας του πρὶν ζυγίση καλὰ τὰ μητρικὰ αἰσθήματα ἀπέναντι τοῦ γιου της: καὶ πὼς ὁ Πέτρος περιγράφει μὲ τόση λαχτάρια τὸ κορμί τῆς γυναίκας του ἀφοῦ τὴν ἔχει ἤδη βαρεθῆ; Τὸ «25 χρόνια ἀποχῆς» λεγόμενον γιὰ τὴ μητέρα εἶνε ὠμὸ καὶ ἀψυχολόγητο. Νομίζουμε ἀκόμα πὼς θὰ κέρδιζε τὸ ἔργο ἂν τοῦλειπε ὀλόκληρο ἢ τετάρτη πράξι, πού, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι γίνεται δίπλα στὸ πτώμα, στὸ πρόσφατο ἐγκλημα, δὲν δικαιολογεῖται νὰ παρουσιάσῃ τοὺς ἥρωές της χωρὶς συγκίνηση καὶ μὲ τόση ἀδιαφορία. Συνολικὰ νομίζουμε πὼς μὲ μερικὲς διορθώσεις θὰ γίνῃ ἓνα ἔργο ἀξιοπρόσοχης.

Γιὰ τὴν ἐκτέλεση θὰ κάνουμε ἐξαιρετικὴ μνεία γιὰ τὸ παίξιμο τοῦ κ. Φαρμάκη (Ἄντρεα). Ὁ κ. Ταλᾶνος εἶχε κουτσαβακισμὸν ἀδικαιολόγητο γιὰ τὴν ψυχολογία καὶ τὴν κοινωνικὴ θέση τοῦ ἥρωά του, πού μπορεῖ νὰ ἦταν κυνικός, ἐκφυλὸς, πρόστυχος, ἀλλὰ δὲν εἶχε καμμιά σχέση μὲ κούτσαβο. Ἡ δις Μαρσέλλου ἦταν κατώτερη ἀπὸ τὸν ἑαυτό της καὶ εἶχε ἓνα κακὸ μακιγιάρισμα. Τέλος ὁ ἀδειανὸς (χάθηκαν λίγα ποτήρια) ξύλινος καὶ ἀχρωμάτιστος μπουφές τοῦ ἀρχοντοσπιτου ἔδινε γελοία ἐντύπωση ἀπὸ σκηνοθετικὴ ἀποψη.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ